

[Indenrigs- og boligministeren.]

sammen den tankegang, at flere lejligheder er bedre end nye love. Men når man lyttede til forhandlingen her i tinget, opdagede man, at der også blev givet udtryk for ret stærk ængstelse ved at gå videre med statslåns-tilsagn, end samfundet har råd til. Jeg mener, at som den økonomiske situation ligger her i landet, vil det ikke være muligt for staten at påtage sig statslån i samme omfang som tidligere. Det vil være nødvendigt — også fordi arbejdskraften i nogen grad nu skal sættes ind på den opgave at bygge de militære anlæg — at foretage en begrænsning, hvor smerteligt det end kan være. Jeg tror nu også, at det til syvende og sidst vil gavne boligbyggeriet og gøre det billigere, at der ikke er denne overvarme på virksomheden, som eksisterer i øjeblikket.

Det ærede medlem gjorde nogle bemærkninger om civilforsvarsudgifterne, og om dem vil jeg gerne sige, at jeg finder det i og for sig ganske naturligt, at man fra ministeriets og civilforsvarsstyrelsens side stiller endogså betydelige krav med hensyn til befolkningens sikkerhed under en eventuelt kommende krig. Jeg mener ikke, at nogen ansvarlig minister tør lade være med at gøre alt, hvad det er muligt at gøre, for at redningsmateriellet skal være så stærkt udviklet som overhovedet muligt, og det er det, der sker, også gennem de foranstaltninger, her er tale om. Det er i øvrigt tanken, at staten skal bære en væsentlig del af udgifterne til karréværn. Derfor opremser lovforslaget omhyggeligt de genstande, der skal indgå i den del af karréværnsudgifterne, som grundejerne og lejerne altså nu skal betale hver halvdel af.

Det ærede medlem hr. Jens Jensen gjorde nogle bemærkninger om selve lovforslaget. Han sagde, at 5 pct.s lejeforhøjelse dækker ikke udgiftsstigningen. Det er jeg enig med det ærede medlem i. Men de dækker dog mere end 0 pct. Det har hele vejen igennem, hvor jeg har skullet træffe min del af afgørelserne vedrørende dette lovforslag, været afgørende, at disse procenter, hvor lave de end er i forhold til de krav, udviklingen utvivlsomt har stillet på disse områder, dog ligger over, hvad der ydes i dag. Man kan naturligvis sige, at disse procenter kun kan opnås med stort besvær, men jeg mener alligevel, at de må være besværet værd.

Det ærede medlem hr. Bouet gjorde nogle bemærkninger, der gav mig anledning til at tænke på, at vi ikke kan komme igennem politisk med forhøjelser, som svarer til det ærede medlem hr. Jens Jensens

vurdering af, hvad der burde til, heller ikke med forhøjelser, der svarer til min vurdering af, hvad der skal til. Det må jeg foreløbig vente med at afsløre indtil det øjeblik, da jeg som minister skal påbyde de nødvendige forhøjelser i det sociale byggeri. Men jeg mener altså, vi skal holde fast ved, at politisk er der nået, hvad der kunne nås, og med den adgang til maksimumsforhøjelser, som loven åbner, fra 12 op til 17 pct., og med den afgrænsning, § 23, stk. 4, giver med hensyn til, hvor store vedligeholdelsesbyrder der kan lægges på ejeren, er der skabt ham betydeligt bedre muligheder og tilstande end under den gældende lov. At han så skal opnå dette gennem en vurdering, som nævnene skal foretage, betragter jeg som et besvær, men et besvær, som intet samfund i en sådan situation ville kunne nægte at påtage sig. Det er min bestemte opfattelse, at vi ville aldrig kunne tænke os en situation, hvor vi kunne komme videre med huslejelovgivningen uden at have instanser, der vurderede spørgsmålet og besvarede spørgsmålet: Hvor stor kan den maksimale forhøjelse blive i den og den ejendom? Jeg tror aldrig, der kunne skabes tilslutning til et andet synspunkt, således som den politiske stilling er i Danmark, og jeg tror i og for sig heller ikke, at det ville være sundt for nogen, om man kunne det. Naturligvis tænker jeg ikke på den situation, vi vel allesammen længes frem imod, at der er tilstrækkelig mange boliger til, at man kan lade det meste af det, vi her er i færd med at vedtage, fare, fordi det regulerer sig selv. Mange af disse bestemmelser, som vi har måttet kæmpe med i en lang, lang årrække, er dikteret af knapheden på boliger, og i det øjeblik der er boliger nok, eksisterer problemet ikke på den måde, vi ser på det i dag. Men indtil da vil jeg ikke tro man kan komme udenom, at der må et instrument til, som kan foretage fordelingen.

Det ærede medlem gjorde nogle bemærkninger om de frivillige overenskomster og sagde, at de foreslåede bestemmelser herom betegnede et tilbageskridt. Det ærede medlem sagde, at mennesket har en naturlig trang til selv at træffe afgørelse. Men det har mennesket jo stadigvæk adgang til. Det ærede medlem vil sikkert være enig med mig i, at der bliver ikke forbud mod at indgå frivillige overenskomster, der kommer kun en anmeldelsespligt, men i det øjeblik man opdager, at en aftale er urimelig, kan den tilsidesættes. Jeg vil dog gerne ved denne lejlighed sætte en streg under,